

ת"פ 32987/01 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 32987-01 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
בעיני:	מדינת ישראל
המאשימה	ע"י ב"כ עו"ד גינגולד
נגד	פלוני
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד מسطרמן

זכור דין

האישומים

הנאשם, כבן 63 שנים, הורשע על פי הודהתו בעבודות כתוב האישום המתווך, בארבעה אישומים שעניןם עבירות אלימות כלפי בת זוגו ובנו.

תיאור העבודות **באישום הראשון** הוא, כי ביום 13.1.20, בבitem, ניטש ויכוח בין הנאשם ובת זוגו (להלן: המתלוונת). לשמע הויכוח יצא בנים (להלן: המתلون) מחדרו ושאל לפשר העניין. או אז החל דין ודברים בין הנאשם והמתلون בענייני כספים. בטור כך, אמר הנאשם על המתلون: "אתה לא מתביש, אני ארכח אותך, אני אהרוג אותך", תוך שהניף מקל הליכה עשי מתקת והיכה בגבו של המתلون. המתלוונת נעמדה חוץ בין השניים והדפה את הנאשם, אז הניף הנאשם את המקל שוב לעבר המתلون, אך המתלוונת הדפה אותו ונפגעה בחזה. המתلون נטל את המקל. בהמשך, נכנס הנאשם לחדרו, ונטל סכין מן המגירה. המתלוונת סגרה את דלת החדר והפיצה במתلون לצאת מן הבית היוות שהנאשם רוצה להרוג אותו. בהמשך, החל הנאשם לצעק למתלוונת שתפתח את הדלת וזה השיבה כי תפתח רק לאחר שיזרק את הסכין מיד. לאחר שהמתلون יצא מהבית, פתחה את הדלת, והנאשם יצא עם הסכין בידו והחל לחפש אחר המתلون בחדרי הבית. משהבחן כי המתلون אינו, נופף בסכין לעבר המתלוונת ואמר לה: "אני ארכח אתכם, אני המתلون בחדרי הבית. מההבחין כי המתلون אינו, והניח את הסכין בחדריך שלחן הסלון. כשעוכב על ידי שוטרים, אמר הנאשם אהרוג את כולכם", התישב על הספה והניח את הסכין בחדריך שלחן הסלון. כשבועכט על ידי שוטרים, ותוקף הנאשם למતلون: "אתה תראה מה אני אעשה לך, אתה תראה". בגין מעשים אלה, הורשע הנאשם בעבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ותוקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק.

תיאור העבודות **באישום השני** הוא, כי ביום 12.19, ישבו הנאשם והמתלוונת סביב שולחן, אז החל ויכוח, במהלךו גידף הנאשם את המתלוונת ואמר: "אני אהרוג אתכם". משעהירה לו על אופן התבטאחותו, התרומם מכסאו, התקrab אליה והכה עם ידו בראשה. בגין מעשים אלה, הורשע בעבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק, ותוקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק.

תיאור העבודות **באישום השלישי** הוא, כי במועד שאינו ידוע במדדיק בחודש אפריל 2019, ניטש ויכוח בין הנאשם

ומתלוננת אודות כך שמכתבים הממווענים לידיהם, מגיעים לדירה. הנאשם חבל לגדר את המתלוננת, ואמר לה: "אני ארץך אוטר". בהמשך, המתلون ליווה את המתלוננת והטי עתה אל בתה, שם שהתה מספר ימים. בגין כך, הורשע בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק.

תיאור העובדות **באישום הרביעי** הוא, כי-כ-3 שנים עברו ליום 13.1.20, במהלך וויכוח בעניין חובותיהם הכספיים, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהלם באגרוף בפניה ופגע באפה. כתוצאה לכך, דם ניגר מאפה ונגרמה לה חבלה של שטף דם. לאחר מכן, המתلون הגיע לדירה ולקח את המתלוננת לבתו שלו. בגין מעשים אלה, הורשע בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה, לפי סעיף 382(ג) לחוק.

ה הנאשם בחר להודות, לאחר שנשמעו רוב עדותה של המתלוננת, והוסכם כי יעתור למתן תסקير.

התסקיר

ה הנאשם מתואר כמי שעלה ארצה מארצאות חבר העמים בשנת 1991, נשוי למתלוננת מעל 40 שנים, אב ל-6 ילדים וסב לנכדים. הנאשם אינו עובד, ומתקיים מצב ביטוח לאומי, לאחר שהיה מעורב לפני שנים בתאונת דרכים בה נפצע באורח קשה. מאז, מתאר התדרדרות במצבו הרפואי והנפשי, וזוקק לסיוע יומיומי שבעיקרו ניתן לו על ידי המתלוננת. בין היתר תיאר מצב רגשי מורכב לנוכח הפגיעה במעמדו ומקום המשפחה, ולרךע תפיסות פטריאכליות. ביום הנאשם מחזק לראשונה לצריכת קنبיס רפואי. כמו כן, מטופל במרפאת אפילפסיה, בשל התקפים חוזרים לאורך השנים. לנ氤ט נוכחות רפואיות וכיօס כשר בשיעור 100%.

אין הנאשם כל עבר פלילי.

בעניין הבעיות, הנאשם תיאר כי חווה תסכול ויואוש נוכח מעמדו הירוד בעיניו בני משפחתו, ופיתח כלפים חשדות. בעניין בנו, מסר כי כעס על כך שהתגורר בביתו ולא עבד למח'יתו. עם זאת, הבהיר אלימות כלפי בנו וטען כי התנהלו עמו נועדה לחזק את סמכותו מולו, אשר התרופפה. לדבוריו צרך אלכוהול בשל הויכוח עם בנו, אך היה עיר למשינוי. הנאשם ביטה צער וחרטה על האירוע, אך שלל נזקקות טיפולית כלשהי.

התרשומות שירות המבחן היא כי הנאשם נוקט התייחסות מטשטשת ומצמצמת ומתקשח לקחת אחריות על הבעיות. כמו כן, נעדך אמפתיה כלפי המתלוננת וכלפי בנו, ונוקט גישה קורבנית.

לגביו המתלוננת נכתב כי היא נוקטת גישה סלחנית לרךע קודים תרבותיים מסורתיים, ומתקשח להציב לנ氤ט גבולות.

נכתב עוד כי בשלב המעצר, הערכת השירות הייתה כי חלה הפחתה בסיכון, בשל ההכרה שביטה הנאשם לצורך לשנות אורחותיו, ובשל ההרתעה שיצר ההליך המשפטי. בעקבות זאת, הומלץ על הקלה בתנאי השחרור. ואולם בהמשך, משהופנה הנאשם לבחינת התאמה להליך קהילתי, שלל כל צורך טיפולית והתקשה להכיר בעניותיות כלשהי בתנהלו עמו. הנאשם מסר כי בשל מצבו הרפואי, יתקשה להתמודד עם האינטנסיביות של ההליך הקהילתי, וכן נמצא כבלתי מתאים.

בסיכום התסקיר נכתב כי מאז פצעתו, הנאשם פיתח דפוס אלים כאמצעי תקשורת ותחושים שליטה, כשלתפיסתו היוונו קרבן למתלוננים נתון לגיטימציה להtanegot אלימה. ההערכה היא כי קיימים סיכון להישנות עבירות אלימות במשפחה, כשהנ氤ט חסר כלים להתמודדות, בהעדר טיפול. כיוון שלל נזקקות טיפולית, לא נוצר בסיס להמליצה שיקומית.

הטייעונים לעונש

המתלוננת נקרה להעיד מטעם ההגנה, ואמרה כי חיים, אין אלימות מצד הנאשם, והם חיים ייחדי בטוב, כיוון שהנאשם השתנה. לדבריה, מצבו הבריאותי לא טוב, והוא אף התקשה לאחרונה לגעת למקלט בעת שנשemuו אזעקות. עוד הוסיףה כי הנאשם מתנאי בעזרה הליכון, ואני יצא הרבה מן הבית. בקשהה היא כי לא יוטל מאסר כדי שלא להרום את המשפחה.

ב"כ הتبיעה הפנה לחומרת העבירות, לשימוש בסכין באישום הראשון, ולחבלות שנגרכו למATALונת באישום הרביעי. לדעת הتبיעה, המתחם ההולם בגין האישום הראשון נע בין 8-18 חודשים מאסר. בגין האישום השני, המתחם נע בין מספר חדשני ועד 18 חודשים מאסר. בגין האישום השלישי, נתען כי המתחם מגיע עד 12 חודשים מאסר, ואילו בגין האישום הרביעי והאחרון, נתען כי המתחם נע בין 6 ל-18 חודשים מאסר. הتبיעה עתרה לקבוע מתחם נפרד לכל אחד מן האישומים, ולהטיל בסך הכל מאסר שלא יפחת מ-12 חודשים. ב"כ הتبיעה הפנה לכך שנסמעה עדות המתלוננת וממנה עולה כי אין מדובר בחורע חד פעמי, כי אם בהתקלות מתמשכת ואלימה, לרבות תוך שימוש בסכין, גירמת חבלות. כמו כן, הפנה להתרשות שירות המבחן לפיה קיימת מסוכנות מצד הנאשם כלפי בני משפטו, ואין למעשה אופק שיקומי בשל עמדת הנאשם לפיה אינו נדרש לטיפול. הتبיעה ערלה לגילו של הנאשם ולמצבו הרפואי, אך נתען כי נסיבות אלה נסוגות מפני הערכים המוגנים. הتبיעה הפנתה לאסופה פסיקה בעניין המתחם והעונש הרואין.

ב"כ הנאשם טען כי יש לראות את מכלול הנسبות, ובעיקר מצבו הבריאותי של הנאשם, וחלוּף הזמן מאז העבירות. נתען כי העבירות בוצעו כשהייתה הנאשם "שביר כל" לאחר התאונה, ושראותן כתוצאה של אומללות ולא של בריאותו תוקפנית, לצד הכיוון שבמעשיהם. נתען כי הנאשם אינו אלים, אלא שתה בעקבות מצוקתו, וזה הגורם לאיושו הראשון. לאחר האירוע חדל לשתיות וכיוון משפחתו אהבתו אותו, ומכה על חטא בשל תלונתה למשטרה. ביום הנאשם במצב סיעודי, ונדרש לעזרה יומיומית, הוא נופל ויש להרימו וכו'. בעניין עמדותינו של הנאשם כלפי הצורך בטיפול, נתען כי אין לו הכלים והכישורים הנדרשים לצורך השתלבות בטיפול, אך הביע צער וחרטה. נכון מצבו, נתען כי אף אחד משיקולי ההחלטה לא דורך שליחתו של הנאשם למאמץ והדבר יrisk את משפחתו. ב"כ הנאשם טען כי מתחמי הענישה שהציגה הتبיעה מוגזמים, בשים לב לכך שלא נגרמו מומים או שברים, ובשל חלוּף הזמן. לגבי האישום הרביעי, נתען כי אכן תחתיית המתחם היא מספר חדשני מאסר, ولو בעבודות שירות, אך במקרה זה, ראוי לחרוג מהמתחם משיקולים של רפואי, בהתאם להלכת לפוליאנסקי. לדעת ב"כ הנאשם, ניתן להסתפק במידי מעצחו של הנאשם בשלב החקירה (10 ימים), ולהטיל ענישה ללא מאסר נוסף, וללא קנס שיכביד על המשפחה.

הנאשם בדברו האחרון בקש סליחה וامر שעשה טעות.

מתחם העונש ההולם

אין צורך להאריך בעניין חומרת המופלגת של עבירות אלימות כלפי בני משפחה, ובעיקר כלפי בת הזוג. בעניין זה כבר נאמר כל שניתן, ומחובטו של בית המשפט לתרום תרומותו למאבק בתופעה מעוררת סלידה זו.

לאחרונה דין בית המשפט בעניינו של הנאשם שיביצع שורת עבירות אלימות כלפי בת זוגו, ברע"פ 7887/20 **עבדין נ' מד"י** (10.1.21). באותו עניין הורשע הנאשם בשלושה אירועים בהם תקף את בת זוגו. מדובר היה במסכת חמורה ומתמשכת של אלימות והשלפות, שאף הותירו חבלות בגופה. בית משפט השלום הוטלו עליו 11 חודשים מאסר, אך

התביעה ערערה על קולת העונש. בית המשפט המחויז קיבל את הערעור וקבע כי הנאשם ההורם נع בין 12 ל-36 חודשים מאסר, והטיל 20 חודשים מאסר. הנאשם לא השלים עם הכרעה וביקש רשות ערעור בבית המשפט העליון, אך בקשה נדחתה. למרות שדבר שם במקרה חמוץ יותר מעוניינו של הנאשם דן, ראוי להביא את דבריו בית המשפט העליון שנאמרו מפי כב' השופט קרא, בנוגע לעבירות אלימות במשפחה:

בדין פסק בית המשפט המחויז כי בית משפט השלום שגה שקבע מתחם ענישה מכל שאינו משקף מעתן משקל ראוי לעקרון ההלימה ולמידת הפגיעה בערכיהם החברתיים המוגנים. יפום לעניין זה הדברים הבאים:

"קשה להلوم כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, مثل הייתה רכושו וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פער כוחות פיזיים, לעיתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשחם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחייב של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעויל ובזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה." (ע"פ 669/2012 עמיאל נ' מדינת ישראל[פורסם ב公报] 19.4.2012).

גם ברע"פ 8136/18 פלוני נ' מד"י (27.5.20), התייחס בית המשפט העליון לחומרת העבירות:

למרבה הצער, לאחרונה רבים מקרים האלימות נגד נשים, בפרט בתוך מערכת היחסים הזוגית. תופעה חמורה זו יש להוקיע מכל וכל. הגינוי החברתי צריך למצוא ביטוי מעשי בענישה מחמירה ומרתיעה ביחס למי שהורשו בעבירות בגין אלימות כלפי בנות זוגן. הדברים אף נכונים שבעתים בוגרעו לעבריים נאים שהורשו בעבירות אלימות בתוך המשפחה, וחזרו לסתום.

אמנם, מדיניות הענישה בגין עבירות אלימות במשפחה, במיוחד כshedaber בהתקלות מתמשכת, ובמקומות בו נגרמו חבלות, היא מחמירה. במקרים רבים מטיילים בתי המשפט עונשי מאסר מכבים, ובאחד כשהמדובר למי שצברו לחובתם עבר פלילי, או שלא התקיים תהליך שיקום מוצלח בעניינים (למשל: רע"פ 1805/11 **שמחיב נ' מד"י** (7.3.11); רע"פ 8323/12 **שוקרון נ' מד"י** (19.11.12); רע"פ 12/12 4800-4800 **솔omon נ' מד"י** (12.2.13); ת.פ. 19585-06-15-10 18261-12-10 **מד"י נ' מיצקן** (18.10.12); ת.פ. 09-12-09 33944-12-09 **מד"י נ' סעדיה** (17.1.11); ת.פ. 15-06-14 18261-12-10 **מד"י נ' סיבאני** (14.9.14)). אולם, קיימים מקרים רבים בהם הסתפקו בתי המשפט בעונשים של מאסר בעבודות שירות, או אף בענישה הצופה פנוי עתיד, אך זאת בהתאם לשים שיקולי שיקום ממשמעותם (רע"פ 11/11 1923 **חטיב נ' מד"י** (10.3.11); ת.פ. 08-1345-08 **מד"י נ' שעון** (18.2.09); ת.פ. 13-05-16979 **מד"י נ' אדמה** (30.11.15); ת.פ. 08-2522 **מד"י נ' אבטבול** (14.2.10)).

בעת האחרונה הוטלו עונשי מאסר מכבים בגין עבירות אלימות כלפי בת הזוג, וערעורים שהוגשו על חומרת העונש, נדחו על ידי בית המשפט המחויז (מרכז), כפי שהפנתה התביעה (עפ"ג (מח' מרכז) 23421-06-18 **פלוני נ' מד"י** (4.3.19); עפ"ג (מח' מרכז) 60542-02-19 **נחום נ' מד"י** (21.5.19); עפ"ג (מח' מרכז) 19524-11-20 **אלעביד נ'**

מד"י (13.12.20)). אמנים המקרים שנדונו בערעוריהם הללו כללו נסיבות חמורות מלאה שלפני, בשל האזריות שנלוותה לעבירות, או חבלות משמעותית יותר שנגמרו. עם זאת, יש בהחלטות כדי ללמד על מדיניות הענישה המנחה, שהיא מחמירה. בנוסף, הפניה התביעה לנזר הדין שניתן על ידי, בת"פ 20-11-2022381 מ"י נ' ابو חובי (10.5.21), שם הוטל מאסר בן 12 חודשים בגין 3 איורים אלימות כלפי בית הזוג, ואמנים קיימים דמיון מסוים בין המקרים.

עוד יש להזכיר כי התיחסות מחמירה במיוחד נוקט בבית המשפט העליון ביחס לשימוש באלים כלפי בני משפחה, תוך שימוש או איום בסיכון. בرع"פ 10162/16 וכאן נ' מ"י (23.1.17), נדחה ערעורו של הנאשם אשר במספר איורים תקף את בת זוגו ביריקה וחניתה, כיבת עלייה סיגירה, איים עלייה בעודו אחוז סיכון, שבר את מכשיר הטלפון שלה, משך בשערה והטיח את ראהה לככיש. על אותו נאשם הוטל מאסר למשך 36 חודשים וכן הופלו 6 חודשים מאסר על תנאי במצטבר.

בעניינו, כפי שהובא לעיל, הנאשם נהג באלים חמורה כלפי בת זוגו, בשלושה איורים נפרדים. בכל פעם בחר להכותה בראשה, או בפניה, ובכך משנה חמורה, הן בשל החשש להוורת מום ממשי והן בשל האפקט המשפיל של המעשים. כל זאת עשה הנאשם בשל תחושים כי מעמדו הפטריacylli התעורר, וככל הנראה סבר כי בדרך זו ישוב כבודו למקוםו. באירוע המאוחר ביותר, נשא הנאשם הראשון, עולה מן העובדות כי הנאשם איבד שליטה על עציו ותוכלו. בהתקף של צעם היכה את בנו במקל ואף איים על המתлонנת ועל בנים בסיכון, כי רצח אותם. נקל לתאר את הבלה שאחזה במתלוננת, עת סבב הנאשם ברחבי הבית בחיפוש צעם אחר בנו, כשהסיכון בידו, וכי ידוע כיצד היה האירוע מסתיים, אלמלא דאגה למלא את הבן מן הבית. באירועים השני והשלישי, שוב התקף הנאשם את המתלוננת ואיים עלייה ברצח. באירוע הרביעי, נשא המוקדם ביותר, התקף אותה באופן ברוטלי באגרוף שהלם בפניה, ונגרמה לה חבלה באף.

כיוון שהנאשם בחר להודות בעיזומה של פרשת ההוכחות, הייתה לבית המשפט ההזדמנות להתוודע למצלוננת, ולשםօע מפה אודות מסכת האלים, שהतפרצה מצד הנאשם פעמיים אחר פעמיים. מעודותה עולה גם הגון המשפיל של העבירות, עת נהג הנאשם לדוף אותה ואת בני משפחתה מזאה, לאזני הנוכחים בבית. עוד עליה, כי לאחר פרצוי האלים, נאלצה לא פעם לעזוב את הבית בחסותו של אחד מילדייה, עד יעבור צעם. בעניין האירוע המאוחר, העידה כי הנאשם היה תחת השפעת אלכוהול וכדרים. ניכר היה מעדותה כי לא ניסתה להשhir את פניו של הנאשם, אלא להיפך. מאמציה כוונו למעט מחומרת האירועים, והרושם שנותר הוא כי למרבה הצער הסתגלה להתנהגות הנאשם, אך אין בכך כדי למעט מן החומרה.

האירוע נשא הנאשם הראשון התרחש בינואר 2020; האירועים נשא האישומים השני והשלישי התרחשו על פני שנות 2019, ואילו האירוע נשא הנאשם הרביעי התרחש בשנת 2017. הנה כי כן, מדובר במסכת מתמשכת של אלומים. לדעתינו, נכון ערי הזמן בין העבירות, לא ניתן לראות בהן אירוע אחד, אלא מחוותו של בית המשפט לקבוע את המתחם ההולם לגבי כל אחד מהם בנפרד, כהוראת סעיף 40(ג) לחוק העונשין. לצד זה, יגזר עונש כולל לכל האירועים.

בהתאם למדיניות הענישה, ולאור נסיבות העבירות, אני קובעת כי המתחם ההולם בגין הנאשם הראשון נע בין מאסר למשך חודשים שיכל לשירות בעבודות שירות, ועד 6 חודשים מאסר; המתחם בגין הנאשם נשא האישום השני והשלישי נע בין עונש הצופה לפני עתיד, ועד 4 חודשים מאסר, לכל אירוע; המתחם בגין הנאשם נשא הנאשם רביעי נע בין מאסר למשך מספר חודשים, ועד 12 חודשים מאסר.

העונש המתואם לנאשם

כפי שנכתב לעיל, אין לנאשם כל עבר פלוי.

לצד זה, הפרשה כוללת עבירות שבוצעו עוד בשנת 2017, כך שמדובר בשורת עבירות על פני תקופה ממושכת, אשר המתלוננת נקרה בלבها, ולא נודעו עד לאחרונה.

עליה מן הتسקיר כי הנאשם חווה מצב רגשי מורכב לנוכח הפגיעה במעמדו ומקוםו במשפחה, בעקבות תאונה קשה שעבר. ואולם, לצד האמפתיה למצבו, לא ניתן כי קשייו יובילו לעבירות אלימות כלפי בני משפחתו, וביחוד כלפי המתלוננת שהיא זו הסועדת אותו ודואגת לכל צרכיו.

מה שמחמיר את המצב הוא גישתו של הנאשם, אשר על פי הتسקיר הביע צער, אך מתקשה ליטול אחריות ונוקט גישה קורבנית. הנאשם שלל כל נזקקות טיפולית וכן לא שולב בתכנית שיקומית, ולא קיים אופק שיקומי בעניינו. התרששות שרות המבחן היא כי הנאשם פיתח דפוס אלים כאמור תקשורת ותחושים שליטה, נתן לגיטימציה להתנהגות אלימה, ואין לו כלים להתמודדות. לפיכך, ההערכה היא כי קיים סיכון להישנות עבירות אלימות במשפחה.

בשלב הטיעונים לעונש שבה המתלוננת לדוכן העדים, והעדיה להגנת הנאשם. לדבריה, הוא שינה דרכיו, אינו נוגן כלפיה באלים כו, והאוירה ביניהם טוביה. עם זאת, המתלוננת קשרה את השיפור במצב, דווקא בהתרדרות מצבו הרפואי של הנאשם, אשר לדבריה זוקק לשיעעה באופן קבוע.

ב"כ הנאשם טוען כי יש לצאתו לכאן מהתחים ההולמים, בשל מצבו הרפואי של הנאשם, בהתאם להלכת לפוליאנסקי, ואולם אין בידי לקבל טענה זו. בעניין לפוליאנסקי אכן נקבע כי יש להתחשב במצבו הרפואי של הנאשם בעת קביעת המתחם ההולם, אך מדובר היה בנאשם חולה במחלה סופנית, ואין להחיל דין דומה על מי שלמרבה ההקללה אינו שרוי באותו מצב. הטענה לחריגת מתחם העונש ההולם בשל מצב רפואי, נדחתה פעמיחר פעם, כל אימת שלא חלו נסיבות חריגות של מחלה סופנית (למשל: ת"פ 18-11-41726 מ"ד אבטבול (29.11.20)). ברע"פ 5308 ג'ארון נ' מד"י (18.7.18) הקפיד בית המשפט העליון וקבע כי הפתוח שנפתח לטובת חריגת מתחם העונש ההולם הוא פתוח צר, וכן נקבע כי את מצבו הרפואי של הנאשם יש לאזן עם שיקולים רלוונטיים אחרים, ובכלל זה הסיכון שנש��ף ממנו לציבור. באופן תואם, נקבע כי מקום בו לא הוכח כי קליאתו של הנאשם תוביל לקיצור חייו, אין מקום להימנע מכך בגדדי הלכת לפוליאנסקי (ע"פ 2724/17 מורגנשטרן נ' מד"י (24.4.18)). ברע"פ 1076/16 כהן נ' מד"י (11.2.16), אמר בית המשפט העליון:

הමבקש טועון, בהסתמך על פסק הדין בעניין לפוליאנסקי, כי היה מקום לצאת
לקולה ממתחם העונשה בשל מצבו הרפואי. אין בידי לקבל טענה זו. וכי
שצינתי לאחרונה, ההכרעה בעניין לפוליאנסקי נעשתה על רקע נסיבותו
המיוחדות של אותו מקרה, בהן בית המשפט התרשם, בין היתר, כי עונש מאסר
עשוי להביא לקיצור ממשי של תוחלת חייו בשל מחלתו (ראו: דנ"פ 623/16
פינטו נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (8.2.2016) [פורסם ב公报] ; וכן ראו: עניין
לפוליאנסקי, פסקה 191]. ככל, מצב בריאותי קשה אייננו מקנה לעבריין
פטור מעונש מאסר בפועל בגין מעשיו, ככל שעונש זה מוצדק לגביו לאחר
הרשעתו (ראו: ע"פ 4327/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 35
[פורסם ב公报] ; ע"פ 7453/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (5.6.2013)

(16.3.2011) [פורסם ב公报]. הנחת המוצא היא שגורמי הרפואה בשירות בתי הסוהר ערוכים לטפל באסירים במצבים רפואיים שונים, כולל מצבים רפואיים שאינם פשוטים, וחזקת היא שהאסיר יקבל את הטיפול הרפואי לו הוא זקוק בין כתלי בית הסוהר (ראו: עניין לופוליאנסקי, פסקה 222; ע"פ 9155/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (19.11.2014) [פורסם ב公报]; ע"פ 8226/06 טויל נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (10.4.2007) [פורסם ב公报]).

במקרה שלפני, בית המשפט המחויז התרשם כי מצבו הרפואי של המבקש הוא כזה אשר שירות בתי הסוהר ערוך לטפל בו, ולאחר שעינתי במסמכים הרפואיים שצורפו לבקשתה, אני מctrף למסקנותו. כן אני סבור כי יש במצב רפואי זה להצדיק הפחתה מהעונש שהוטל על המבקש גם בתחום העונש, בשים לב לנסיבות המקרה.

לאור דברים ברורים אלה, ולאור מצבו הבריאותי של הנאשם, אשר אינו שפיר אך גם אינו סופני חלילה, איןני מוצאת לנכון לחרוג מן המתחם. לצד זהה, אתחשב לפחות במצב הרפואי של הנאשם, בהיותו בעל רישיון לצריכת קניות רפואי, ומטופל במרפאת איפפסיה.

לאחר כל האמור, ובהעדר כל מתווה שיקומי שיפחית את המסוכנות, יש לגזר את דיןן של הנאשם על פי עקרון הלהימה, כאמור לעיל, יוטל עונש כולל.

אצין כי לפי שורת הדין, היה מקום לחיב את הנאשם בין היתר בפייצוי כספי למחלוננט, ואולם היה שבני הזוג ממשיכים לחיות יחדיו, אמנע מכך.

אני גוזרת את העונשים הבאים:

- א. 8 חודשים מאסר בפועל.
- ב. 10 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחררו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות כלפי בת הזוג. 3 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחררו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אiomים, או תקיפה כלפי כל אדם פרט לבת הזוג.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ז' تموز תשפ"א, 17 יוני 2021, בהעדר הצדדים.